

७

हामीलाई क्षमा दिने परमेश्वर

यस अध्यायका मूल पदहरू नहेम्याह ९:१-३, दानिएल ९:४-१९, नहेम्याह ९:४-८, कलस्सी १:१६, १७, नहेम्याह ९:९-३८ र रोमी ५:६-८।

यस अध्यायको मूल सार पद: “जसले आफ्नो पाप ढाक्दछ उसको उन्नति हुँदैन, तर जसले आफ्नो पाप स्वीकार गर्दछ र छोड्दछ उसलाई दया देखाइनेछ” (हितोपदेश २८:१३ रूपान्तरित)।

छाप्रोबास वा सुकोतको चाड सिद्धिएपछि अगुवाहरूले फेरि मानिसहरूलाई भेला गराउँछन्। तिनीहरूले उत्सव मनाएर समय बिताएका थिए। अब तिनीहरूले बाँकी रहेको काम गर्नुथियो। परमेश्वरको सामु तिनीहरूले पाप स्वीकार गर्दै पश्चाताप गर्ने विधि पूरा गर्नुथियो।

तर मानिसहरूलाई तिनीहरूको दोषप्रति शोक नमनाउन भनेर अगुवाहरूले अघि नै भनेका थिए। त्यसको अर्थ यो होइन कि शोक व्यक्त गर्नु र पापको स्वीकार गर्नु अगावै भनेका थिए। तिनीहरूले चाड मनाए, अब तिनीहरूले औपचारिक र उचितरूपमा पापको स्वीकार गर्नुपर्ने समय आएको थियो। जुनरूपमा घटनाहरूको विवरण लेखिएको थियो त्यो क्रमिकरूपमा नै थिए भन्नु जरुरी छैन। पापको स्वीकार र आनन्द एक पछि अर्को प्राप्त भएको थियो भन्ने पनि छैन न त हुनुपर्छ भन्ने नै छ। प्रायसजो पापको स्वीकार गरेपछि पाप क्षमा पाएकोमा खुशियाली मनाउनु पर्थ्यो। तर हाम्रो जीवनमा परमेश्वर आउनुभएकोले त्यसको खुशियाली हामीले पहिले मनाउनुपर्थ्यो। हामीप्रति परमेश्वरको शुभेच्छा भएको महसुस गरेपछि अनुग्रहले हामीलाई पश्चातापतिर डोर्न्याउँछ, भनेर पावल रोमी २:४मा भन्दछन्। परमेश्वर भलो हुनुभएकोले नै उहाँको प्रशंसा गर्दै खुशी मनाउन सक्ने हुनुपर्दछ। हामीले क्षमा पाउन, हाम्रो पाप धुन र हाम्रो जीवनलाई नयाँ सृष्टिको मोडमा लैजान

परमेश्वरको नै आवश्यकता छ भनेर उहाँकै सदाशयताबाट हामी अनुभव गर्न सक्छौं।

१. उपवास र आराधना

परमेश्वरलाई विश्वास नगर्ने अरू बंश वा जातहरूबाट यहूदी जनहरू अलग भएका थिए। त्यो किन भयो होला? हेर्नुहोस्, "१ त्यही महिनाको चौबीसौं दिनमा इस्राएलीहरू भाङ्ग्रा लगाई आ-आफ्नो शिरमा धूलो हालेर उपवासको निमित्त भेला भए। २ इस्राएली वंशकाहरूले सबै विदेशीहरूबाट आफूलाई अलग गरेका थिए। तिनीहरू खडा भई आफ्ना पाप र आफ्ना पुर्खाहरूको अधर्म स्वीकार गरे। ३ तिनीहरू आ-आफ्नो स्थानमा खडा भए र पहिलो एक पहरचाहिँ परमप्रभु तिनीहरूका परमेश्वरका व्यवस्थाको पुस्तक पढे। अनि तिनीहरूले अर्को एक पहरचाहिँ आ-आफ्ना पापको स्वीकार गर्दै परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरको आराधना गर्दैरहे।" नहेम्याह ९:१-३।

मानिसहरूले आनन्द मनाऊन् भन्ने कुरामा नहेम्याह उत्सुक थिए। अब जनसमूहलाई उपवास बस्न उनी आह्वान गर्दछन्। तिनीहरू आ आफ्ना पापप्रति अत्यन्तै प्रायश्चित्त गर्दै परमेश्वरको सामु निहुरिन्छन्। तिनीहरू बोरा वा भाङ्ग्रा ओढ्छन् र आफ्ना शिरमा धुलो छर्छन्। तर विदेशी वा अरू जाति वा बंशका मानिसहरूबाट यहूदीहरू किन अलग भए त? किनभने यहूदीहरूको सामूहिक पापसँग ती विदेशी वा अन्य जातिहरूको कुनै हिस्सा थिएन। आफ्ना पापहरूबाट क्षमा पाउन आवश्यक भएका यहूदीहरूले पाप स्वीकारेका थिए। आफ्नो राष्ट्रको पापले गर्दा निर्वासनमा जानुपरेको कुरा ती यहूदीहरूले महसुस गरेका थिए।

सारा जनसमूह एक भएर प्रार्थना गर्नुले पापको स्वीकार र पापको स्वभावको बारेमा तिनीहरूमा कस्तो गहिरो ज्ञान थियो भन्ने देखाउँदछ। हाम्रा पूर्खाहरूले गर्दा हामीले दुःख पायौं, हाम्रो जीवनलाई तहसनहस पारयो र सारा राष्ट्र नै युद्धबन्दी भएर जानु पर्‍यो भनेर तिनीहरूले ती पूर्खाहरूसँग रिस पोख सक्थ्ये। अर्थात् तिनीहरूले आफ्ना धर्मगुरु र अगुवाहरूलाई दोष दिन र आलोचना गरेर समय बिताउन सक्थ्ये। तिनीहरूकै अधर्मी व्यवहार वा मानिसहरूलाई आत्मिक अगुवाई गर्न भएको असफलताले गर्दा सिङ्गो राष्ट्र नै विदेशी राष्ट्रमा युद्धबन्दी भएर जानु पर्‍यो र अहिले जो जति फर्के ती थोरैमात्र फर्के भनेर आफ्ना विगतका अगुवाहरूप्रति क्रोध व्यक्त गरेर हात बाँधेर पनि

बस्न सक्थे। तर तिनीहरूप्रतिको घृणा, रिस र गुनासोहरूले आफ्ना हृदयहरूलाई गुम्साइ राख्नुको सट्टा बरू तिनीहरू नम्र हुँदै र पश्चाताप गर्दै परमेश्वरतिर फर्के।

परमेश्वरको व्यवस्था पहिलो पहर वा बिहान ती मानिसहरूले पढे र अर्को पहरमा तिनीहरूले आफ्नो पापको स्वीकार गर्दै परमेश्वरको आराधना गरे भनेर नहेम्याह ९:३ले बताउँदछ। यो तेस्रो पल्ट तोराह पढेका थिए। पापको स्वीकारको केन्द्रविन्दु तोराह हो अर्थात् पवित्र धर्मशास्त्र पढ्दा तिनीहरूले आफ्नो पापलाई देख्न सक्थे। त्यसको अर्थ आफ्नो पाप देख्ने खुबी सत्य आत्मज्ञानको आधारमा हुनुपर्छ जुन परमेश्वरबाट आउँदछ। जब हामी बाइबल पढ्छौं तब हामी परमेश्वरको नजिक आउँछौं र पवित्र आत्माले हाम्रो विवेकबाट बोल्नुहुन्छ र सिकाउनुहुन्छ। परमेश्वरको वचनको सत्यताले हाम्रो सोचबिचार र बुझ्ने शक्तिलाई उहाँतिर ढाल्दछ। हामीलाई उत्साह दिन्छ र हाम्रो हृदय उहाँतिर उचालिन्छ। इस्राएलीहरू ठूलो दुःख मनाऊ गर्दै रोए किनभने परमेश्वरको पवित्र उपस्थितिले हामीमा उहाँको सौन्दर्यताको ज्ञान हुन्छ र हामीप्रति उहाँको भलाई थाहा भएर उहाँप्रति आभारी हुन जान्छौं। हामी जस्तो सुकै अयोग्य भएपनि सारा जगतका सृष्टिकर्ता स्वामी हामीसँग रहन रुचाउनुभयो भन्ने आत्मज्ञानको बोध उहाँको वचन पढेर हुन्छ। अनि हाम्रो जीवनमा परमेश्वरबिना हाम्रो आत्मिक आस्था कमजोर भएका कुनै पुर्खाहरू भन्दा फरक हुँदैन भन्ने महसुस हुन्छ। परमेश्वरले हाम्रो जीवनमा काम गर्नुभयो वा काम गर्न दियौं भनेमात्र हामी कहाँ हुनुपर्छ र हामी कस्तो हुनुपर्छ सो हामी बुझ्न सक्छौं।

दानिएलले अत्यन्तै भावविभोर भएर प्रार्थना गरेका थिए। के उनको प्रार्थना अहिले पनि सान्दर्भिक छैन र? व्यक्तिगतरूपमा वा चर्चकै सन्दर्भमा उनको प्रार्थनाको वास्तविक व्यवहारिकताले हामीलाई के भन्छ? हेर्नुहोस्, दानिएल ९:१-१९, "१ अहासूरसका छोरा दाराको प्रथम वर्षमा, जो मादी वंशका थिए र बेबिलोनी राज्यका शासक तुल्याइएका थिए २ उनका राज्यकालको प्रथम वर्षमा म, दानिएलले, यर्मिया अगमवक्तालाई दिइएको परमप्रभुको वचनअनुसार, धर्मशास्त्रबाट बुझे कि यरूशलेमको उजाड अवस्था सत्तरी वर्षसम्म रहनेछ। ३ यसकारण उपवाससाथ भाङ्ग्रा ओढेर खरानी धसी प्रार्थना र अन्तर्बिन्ती गर्दै परमप्रभु परमेश्वरतिर फर्केर। ४ मैले पाप स्वीकार गर्दै परमप्रभु मेरा परमेश्वरलाई प्रार्थना गरेँ: "हे परमप्रभु, महान् र भययोग्य परमेश्वर, जसले

उहाँलाई प्रेम गर्ने र उहाँका आज्ञा पालन गर्ने सबैसँग प्रेमको करार पूरा गर्नुहुन्छ, ५ हामीले पाप गरेका छौं र गल्ती गरेका छौं। हामी दुष्ट भएका छौं र बागी बनेका छौं, हामी तपाईंका आज्ञा र धार्मिक नियमहरूबाट तर्केका छौं। ६ हामीले तपाईंका सेवक अगमवक्ताहरूका कुरामा ध्यान दिएनौं, जसले तपाईंको नाउँमा हाम्रा राज्यहरू, हाम्रा प्रधानहरू र हाम्रा पिता-पुर्खाहरू र देशका सबै मानिसहरूसँग बोलेका थिए। ७ "परमप्रभु, तपाईं धर्मी हुनुहुन्छ, तर तपाईंप्रति भएको विश्वासघातको कारणले सबै देशहरूमा छरपष्ट पारिएका नजिक र टाढा बस्ने, हामी यहूदाका मानिसहरू र यरूशलेम र इस्राएलका जनताहरू लाजले ढाकिएका छौं। ८ हे परमप्रभु, हामी र हाम्रा राजाहरू हाम्रा प्रधानहरू र हाम्रा पिता-पुर्खाहरू लाजले ढाकिएका छौं, किनभने तपाईंको विरुद्धमा हामीले पाप गरेका छौं। ९ हामी उहाँको विरुद्धमा बागी भएका छौं, यद्यपि परमप्रभु हाम्रा परमेश्वर कृपालु र क्षमाशील हुनुहुन्छ। १० हामीले परमप्रभु हाम्रा परमेश्वरका आज्ञा पालन गरेका छैनौं र उहाँका सेवक अगमवक्ताहरूद्वारा दिइएका नियमहरू पनि मानेका छैनौं। ११ तपाईंको आज्ञापालन गर्न अस्वीकार गरी सम्पूर्ण इस्राएलले तपाईंको व्यवस्था भङ्ग गरेका छन् र तपाईंदेखि टाढा भएका छन्। यसकारण परमेश्वरका सेवक मोशाको व्यवस्थामा उल्लिखित सराप र शपथ गरिएका फैसलाहरू हामीमाथि खन्याइएका छन्, किनभने तपाईंको विरुद्धमा हामीले पाप गरेका छौं। १२ हामीमाथि ठूलो विपत्ति ल्याएर हाम्रा विरुद्धमा र हाम्रा शासकहरूका विरुद्धमा बोल्नुभएका वचनहरू तपाईंले पूरा गर्नुभएको छ। यरूशलेमसित आकाशमुनि कहिल्यै नगरिएको व्यवहार गरिएको छ। १३ मोशाको व्यवस्थामा लेखिएजस्तै यी सबै विपत्ति हामीमाथि आएका छन्, तैपनि आफ्ना पापदेखि फर्की तपाईंको सत्यतालाई ध्यान दिएर हामीले परमप्रभु हाम्रा परमेश्वरको कृपा खोजेका छैनौं। १४ हामीमाथि विपत्ति ल्याउन परमप्रभु अनकनाउनुभएन, किनभने परमप्रभु हाम्रा परमेश्वर उहाँले गर्नुहुने सबै कुरामा धर्मी हुनुहुन्छ। तापनि हामीले उहाँको आज्ञा मानेका छैनौं। १५ अब हे परमप्रभु हाम्रा परमेश्वर, जसले आफ्ना जनहरूलाई शक्तिशाली हातले मिश्रदेशबाट ल्याउनुभयो र आजको दिनसम्म आफ्नो नाम स्थिर राख्नुभएको छ, हामीले पाप गरेका छौं, हामीले गल्ती गरेका छौं। १६ हे परमप्रभु, तपाईंका धार्मिक कार्यअनुरूप तपाईंको सहर, तपाईंको पवित्र डौंडा यरूशलेमबाट आफ्नो क्रोध र रीस हटाउनुहोस्। हाम्रा पाप र हाम्रा पिता-पुर्खाका अपराधले गर्दा यरूशलेम र तपाईंका मानिसहरू हाम्रा वरिपरिका मानिसहरूका सामु गिल्लाका पात्र बनेका

छन्। १७ अब हे हाम्रा परमेश्वर, आफ्नो दासको प्रार्थना र अन्तर्बिन्ती सुन्नुहोस्। हे परमप्रभु, तपाईंको आफ्नै खातिर आफ्नो उजाड़ पारिएको पवित्रस्थानमाथि कृपा-दृष्टि राखिदिनुहोस्। १८ हे परमेश्वर, आफ्नो कान थाप्नुहोस् र आँखा खोल्नुहोस् र तपाईंको नाउँ बोकेको सहरको उजाड़ अवस्था हेर्नुहोस्। हामी धर्मी छौं भनेर यो बिन्ती गरेका छैनौं, तर तपाईंको महान् कृपाको कारणले। १९ हे परमप्रभु, सुन्नुहोस्। हे परमप्रभु, क्षमा गर्नुहोस्। हे परमप्रभु, सुन्नुहोस् र कारबाई गर्नुहोस्। हे मेरा परमेश्वर, आफ्नो खातिर ढिलो नगर्नुहोस्, किनभने तपाईंको सहर र तपाईंका मानिसहरूले तपाईंको नाउँ बोकेका छन्।"

२. प्रार्थनाको सुरूमा

बाइबल पढेपछि एक छिन सन्नाता छाियो अनि मानिसहरूले लामो प्रार्थना गरे। त्यो प्रार्थनामा इतिहासभरि इस्राएलीहरूको विश्वासघातको बाबजुद पनि तिनीहरूप्रति परमेश्वर कति असल भइरहनुभएको थियो भन्ने विवरण उल्लेख गरिएको थियो। त्यसलाई प्रार्थनाभन्दा पनि प्रवचन भने हुन्छ किनभने प्रार्थनामा प्रयोग गरिएको प्रत्येक पद बाइबलमा अन्यत्र पनि कुनै न कुनै रूपमा उल्लेख गरिएको पाइन्छ।

सुरूको प्रार्थनाको मूल विषयवस्तुहरू के र किन थिए? हेर्नुहोस् नहेम्याह ९:४-८ "४ खुट्किलामा लेवीहरू- येशूअ, बानी, कादमीएल, शबन्याह, बुन्नी, शरेबियाह, बानी र कनानीले खडा भएर ठूलो सोरले परमप्रभु तिनीहरूका परमेश्वरलाई पुकारे। ५ अनि यी लेवीहरू- येशूअ, कादमीएल, बानी, हशबन्याह, शरेबियाह, होदियाह, शबन्याह र पतहियाहले भने, "उभिएर परमप्रभु तिम्रा परमेश्वर, जो अनन्तदेखि अनन्तसम्म हुनुहुन्छ, उहाँको प्रशंसा गर। तपाईंको महिमित नाउँ धन्यको र सारा धन्य र प्रशंसामा सर्वोच्च होस्। ६ तपाईं मात्र परमप्रभु हुनुहुन्छ। तपाईंले नै स्वर्ग, सर्वोच्च आकाश, र त्यसका सबै तारामण्डल, पृथ्वी र त्यसमा भएका सबै थोक, र समुद्रहरू र तिनमा भएका सबै थोकहरू बनाउनुभयो। तपाईंले नै तिनीहरू सबैलाई जीवन दिनुहुन्छ, र स्वर्गका सारा समुदायले तपाईंलाई पुज्दछन्। ७ तपाईं ती नै परमप्रभु परमेश्वर हुनुहुन्छ, जसले अब्रामलाई कल्दीहरूको ऊरबाट चुनेर निकालिल्याउनुभयो र तिनलाई अब्रामलाई नाउँ राख्नुभयो। ८ तिनी तपाईंप्रति विश्वासी भएका तपाईंले पाउनुभयो, र तिनका सन्तानलाई कनानी, हिती, एमोरी, परिज्जी, यबूसी र गिर्गाशीहरूको देश

दिने करार तिनीसित बाँध्नुभयो। तपाईंले आफ्नो प्रतिज्ञा पूरा गर्नुभएको छ, किनभने तपाईं धर्मी हुनुहुन्छ। ९ तपाईंले मिश्रदेशमा हाम्रा पुर्खाहरूले पाएको दुःख देख्नुभयो, र लाल सुमद्रमा सहायताको निमित्त कराएको तिनीहरूको पुकारा तपाईंले नै सुन्नुभयो।”

परमेश्वरलाई धन्यवाद भनेर उहाँप्रति आभार व्यक्त गरिएको सो प्रार्थनाको पहिलो भाग थियो। उहाँको श्रद्धामय र गरिमामय नाउँ हिब्रू इतिहासमा कसैलाई हल्का किसिमले सम्बोधन नगरि उहाँको पहिचान नै हुने गरेर उच्चारण गर्ने चलन थियो। त्यसकारण उहाँको नाउँको प्रशंसा गर्नु महत्त्वपूर्ण थियो किनभने संसारको सामु उहाँ प्रशंसा, आदर र भक्तिको योग्य हुनुहुन्छ भनेर त्यसले देखाएको हुन्छ। यो सारा जगतका सृष्टिकर्ता परमेश्वरको नाउँ हो। परमेश्वर सृष्टिकर्ता र सबै थोकको संरक्षक (नहेम्याह ९:६, कलस्सी १:१६, १७) भनेर सम्बोधन गर्दै प्रार्थना सुरु हुन्छ। “संरक्षक” भन्ने शब्दको अर्थ हिब्रू भाषाको क्रियापद “जीवित राख्ने” भन्ने हुन्छ।

सबै थोक सृष्टि गर्ने परमेश्वरले अब्राहमलाई चुन्नुभयो। उनी कुनै महामानव, महापुरुष, बलवान वा अरू कुनै मानिसहरूभन्दा विशिष्ट व्यक्ति भएर चुनिएका थिएनन्। तर उनको हृदय विश्वास गर्न योग्य भएकोले चुनिएका थिए। परमेश्वरमाथि उनको आस्था भरपर्दो भएकैले उनी चुनिएका थिए। कतिपय समयमा उनको विश्वास ढलमलाएको थियो तर जब उनलाई आफ्नो एकमात्र पुत्रलाई परमेश्वरमा चढाउन अहाइयो तब उनको विश्वास चट्टान जस्तै नहल्लिने भनेर देखा परेको थियो (उत्पत्ति २२)। परमेश्वरमाथि उनको विश्वास रातारात बढेको थिएन, तर परमेश्वरसँग दिनदिनै लामो समयसम्म हिँड्दा उनको विश्वास परिपक्व भएको थियो। हिब्रूहरूको विचारमा “हृदय” भन्दा दिमागलाई बढी महत्त्वको मानिन्छ। अर्को शब्दमा भन्ने हो भने अब्राहमले परमेश्वरमाथिको विश्वास उनको सोच र क्रियाकलापलाई विकास गर्दै बढाएका थिए। उनको त्यहीँ व्यक्तित्वलाई परमेश्वरले स्वीकार गर्नुभएको थियो।

प्रार्थनाको पहिलो अंश वा केन्द्रविन्दु परमेश्वरलाई बनाइएको थियो। उहाँका तीन गुणहरूप्रति आभार व्यक्त गरिएका थिए: (१) सृष्टिकर्ता (२) संरक्षक र (३) प्रतिज्ञालाई कार्यान्वयन गर्ने। परमेश्वर को हुनुहुन्छ भनेर मानिसहरूले सम्झनुपर्छ: हामीलाई सृष्टि गर्ने उहाँ विश्वास योग्य हुनुहुन्छ र उहाँले हामीलाई दिनुभएको प्रतिज्ञा जहिले पनि कार्यान्वयन गर्नुहुन्छ वा पालन

गर्नुहुन्छ। यी कुरालाई स्वीकार गर्न सकियो भने उहाँलाई, व्यक्तिगतरूपमा हामी आफैलाई र सारा संसारलाई हाम्रो हेर्ने दृष्टिकोण नै फरक राख्न मद्दत पुग्छ साथै कुनै पनि कठिन परिस्थितिमा पनि उहाँमाथि भरोसा राख्ने बल पाउन सक्छौं। कहिलेकाहीं उहाँ टाढा हुनुभएको र हामीले सामना गर्नुपर्ने चुनौतिहरूप्रति उहाँको चासो नरहे जस्तो देखिएतापनि यदि उहाँ को हुनुहुन्छ भन्ने कुरामा हामी प्रष्ट भयौं भने उहाँप्रतिको विश्वास कहिल्यै डगमगिदैन । परमेश्वर सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ भन्ने हाम्रो शिक्षा नै हाम्रो विश्वास तथा आस्थाको केन्द्रविन्दु किन हुनुपर्छ? त्यसको तुलनामा अरू धार्मिक वा आत्मिक शिक्षादीक्षाको महत्त्व छ? हप्ताको प्रत्येक सातौं दिन साबथमा हाम्रो जीवनलाई उहाँ सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ भनेर स्वीकार गरि समय बिताउने उहाँको आदेशले हामीलाई के भन्न खोज्नुभएको हो?

३. विगतको समयबाट सिक्नुपर्ने पाठहरू

नहेम्याह ९:९-२२ पढ्नुहोस्। त्यहाँ उल्लेख गरिएको प्रार्थना पहिलो भाग भन्दा किन फरक छ? हेर्नुहोस्: "९ तपाईंले मिश्रदेशमा हाम्रा पुर्खाहरूले पाएको दुःख देख्नुभयो, र लाल समुद्रमा सहायताको निम्ति कराएको तिनीहरूको पुकारा तपाईंले नै सुन्नुभयो। १० फारो र उनका अधिकृतहरू र उनको देशका सबै मानिसहरूका विरुद्धमा चिन्ह र आश्चर्य कामहरू तपाईंले गर्नुभयो, किनकि उनीहरूले तिनीहरूप्रति अहङ्कारपूर्वक व्यवहार गरेका तपाईंले देख्नुभयो। तपाईंले आफ्नो निम्ति एउटा नाउँ राख्नुभयो, जो आजको दिनसम्म छँदैछ। ११ तिनीहरू सुक्खा जमिनमा हिँडिजान तिनीहरूका सामुन्ने समुद्रलाई दुई भाग पारिदिनुभयो, तर उलंदो पानीमा दुङ्गा फालेझैं ती खेद्नेहरूलाई तपाईंले फालिदिनुभयो। १२ तिनीहरूले यात्रा गरेको बाटोमा प्रकाश दिन दिउँसो बादलको खामो र राती आगोको खामोद्वारा डोन्याएर तपाईंले तिनीहरूलाई लानुभयो। १३ "तपाईं सीनै पर्वतमाथि ओर्लनुभयो र स्वर्गबाट तिनीहरूसित कुरा गर्नुभयो। तपाईंले तिनीहरूलाई उचित र सौचो नियम तथा कानून र असल धर्म-विधिहरू तथा आज्ञाहरू दिनुभयो। १४ आफ्ना दास मोशाद्वारा पवित्र शबाथ तिनीहरूलाई अवगत गराउनुभयो, र आफ्नो प्रजालाई आज्ञाहरू, धर्म-विधिहरू र नियमहरू दिनुभयो। १५ तिनीहरूको भोक मार्नलाई तपाईंले तिनीहरूलाई स्वर्गबाट रोटी दिनुभयो, र तिनीहरूको तिर्खा मेटाउन तिनीहरूका निम्ति चट्टानबाट पानी निकाल्नुभयो। तिनीहरूलाई दिन्छु भनी तपाईंले हात उठाएर

करार गर्नुभएको देश अधिकार गर्नलाई पस्न भनी तपाईंले हुकुम गर्नुभयो। १६ “तर हाम्रा पुर्खाहरू हठी र अटेरी भएर तपाईंका आज्ञाहरू उल्लङ्घन गरे। १७ आज्ञापालन गर्न तिनीहरूले इन्कार गरे, र तिनीहरूका बीचमा तपाईंले गर्नुभएका आश्चर्यकर्महरूलाई तिनीहरूले यादै गरेनन्। तिनीहरू अटेरी भए, र आफ्नो दासत्वमा फेरि लैजान तिनीहरूले एक जना अगुवालाई नियुक्त गरे। तर तपाईं क्षमा गर्नुहुने परमेश्वर, अनुग्रहकारी र कृपालु, रिसानीमा ढिला र प्रेमले पूर्ण हुनुहुन्छ। यसैले तिनीहरूलाई तपाईंले त्यागनुभएन, १८ यद्यपि तिनीहरूले ढलौंटे बाछ्या बनाएर यसो पनि भने, “तिमीहरूलाई मिश्रदेशबाट निकालेर ल्याउने तिमीहरूका ईश्वर यही हो, ” अथवा जब तिनीहरूले भयानक ईश्वर-निन्दा गरे। १९ तापनि तपाईंले तिनीहरूलाई ठूलो करुणा देखाएर उजाड-स्थानमा त्यागनुभएन। तिनीहरूको यात्रामा दिउँसो बादलको खामोले बाटो देखाउन र राती तिनीहरूका यात्राको बाटोमा प्रकाश दिने आगोको खामोले तिनीहरूलाई छोडेनन्। २० तिनीहरूलाई शिक्षा दिन तपाईंले आफ्ना असल आत्मा दिनुभयो। तिनीहरूको भोक मार्न तिनीहरूलाई मन्ना दिन तपाईंले छोड्नुभएन, र तिनीहरूको तिर्खा मार्न तिनीहरूलाई पानी दिनुभयो। २१ चालीस वर्षसम्म उजाड-स्थानमा तपाईंले तिनीहरूलाई सह्याल्लुभयो। तिनीहरूलाई केही कुराको अभाव भएन; तिनीहरूका लुगाहरू फाटेनन् र तिनीहरूका खुट्टाहरू सुनिएनन्। २२ तपाईंले तिनीहरूलाई राज्यहरू र जातिहरू र टाढाका सीमान्त-प्रदेशहरू पनि दिनुभयो। तिनीहरूले हेशबोनका राजा सीहोनको देश र बाशानका राजा ओगको देश जिते।”

परमेश्वरको विश्वसनीयताको प्रशंसा गर्दै इस्राएलीहरू पुर्खाहरूले मिश्रदेश र उजाड स्थानमा देखाएका विश्वासघातको विवरण दिँदै तिनीहरूले प्रार्थना गरेका थिए। ती इस्राएलीहरूलाई परमेश्वरले उपलब्ध गराउनुभएको विभिन्न आशिषहरूलाई तिनीहरूले प्रार्थनामा कोट्याएका थिए। तर दुर्भाग्यवस परमेश्वरको आशिषको प्रत्युत्तरमा ती इस्राएली पुर्खाहरूले हठी, अहंकारी बनेर तिनीहरूप्रति परमेश्वरले गर्नुभएका अनुग्रहलाई समेत वेवास्ता गरेका थिए।

मानवीय असफलता र परमेश्वरप्रति सही र सत्य भक्तिभावको कमी भएको महसुस गर्न सक्नु नै पापको सही स्वीकार र पश्चातापको महत्त्वपूर्ण कदम हो। यहाँ उल्लेख गरिएका प्रार्थनाका मुल पात्रहरू पौराणिक इतिहासका इस्राएलीहरू वा हामीबाट टाढा भएका मानिसहरू भएतापनि त्यहाँ भएका

विषयबस्तुसँग हामी कुनै न कुनै प्रकारले चिरपरिचित छौं। त्यसैले हामी भन्न सक्छौं इस्राएलीहरूको समस्या हाम्रो पनि समस्या हो।

त्यसैकारण ती पौराणिक इस्राएलीहरूको निमित्त र हाम्रो निमित्त पनि येशूको सुसमाचार उपयोगी हुन जान्छ। केवल पापको स्वीकारलेमात्र हामी मुक्ति पाउँदैनौं, तर हाम्रो निमित्त येशूले गर्नुभएको बलिदानलेमात्र हामी मुक्ति पाउन सक्छौं। पापको स्वीकारसँगै हामीले पश्चाताप पनि गर्नुपर्छ ताकि हामी येशूद्वारामात्र निर्दोष ठहरिन योग्य हुनसक्छौं। यो हाम्रो आस्थाको मूल केन्द्रविन्दु हो। "जब पश्चाताप र विश्वासको प्रक्रियाद्वारा येशू खीष्ट हाम्रो मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनेर स्वीकाउँौं तब उहाँले हाम्रा पापहरू क्षमा गर्नुहुन्छ र व्यवस्थाको उल्लङ्घन गर्दा पाइने दण्डबाट हामी उम्कन सक्छौं। पापी मानिस परमेश्वरको सामु निर्दोष भएर उभिन सक्छ, ऊ स्वर्गको पक्षमा भएको ठहरिन जान्छ, अनि पवित्र आत्माको सक्रियतामा ऊ परमेश्वर पिता र परमेश्वर पुत्रसँगको सङ्गतिमा मिल्न जान्छ।"-एलेन जी ह्याइट, सेलेक्टेटड मेसेजज्, बुक ३, पृ. १९१बाट रूपान्तरित।

फेरि त्यसैवखत हामीप्रति परमेश्वरको हितपूर्ण ज्ञानले गर्दा हामी पाप स्वीकाउँौं र पश्चाताप गर्छौं भने परमेश्वरको शक्तिको आडमा पापलाई त्याग्न पनि कटिबद्ध हुनुपर्छ।

इस्राएलीहरूको मूल कमजोरी नै परमेश्वर जतिसुकै प्रेमिलो हुनुभएतापनि तिनीहरू हठी भएका थिए। तिनीहरूले जीवनमा परमेश्वरको अस्तित्वलाई पन्छाएका थिए अर्थात् "मलाई परमेश्वरप्रतिको आस्था वा विश्वाससँग सरोकार छैन" भनेर आफ्नै अहंकारमा फूर्ति गरेका थिए। जब प्रार्थनामा यहूदीहरूले आफ्ना पुर्खाहरूको जीवनलाई फर्केर हेरे तब विगतको समयमा परमेश्वरले तिनीहरूलाई कति काम गर्नुभयो सो सम्झेका थिए। इस्राएलीहरू जतिसुकै बागी भएपनि तिनीहरूलाई सम्हाल्न परमेश्वर इच्छुक हुनुहुन्छ भन्ने ज्ञानले वर्तमान र भविष्यमा पनि उहाँ हामीलाई साथ दिन इच्छुक हुनुहुन्छ भन्ने कुरामा हामी यकिन हुन सक्छौं। त्यसैकारण, इतिहासमा होस् वा हाम्रै विगत होस् परमेश्वर हामी मानव जातिको हितको निमित्त कसरी सक्रिय हुनुभएको थियो सो सधैं थाहा पाइरहन जरुरी छ। जब तिनीहरू वा हामीले तिनीहरूको र हाम्रो जीवनमा परमेश्वरको संलग्नतालाई विर्सन्छौं तब हामी अनेकौं समस्याको पासोमा पर्छौं।

तपाईंको विगत जीवनलाई फर्केर हेर्नुहोस् परमेश्वरले तपाईंको जीवनमा कसरी काम गरिरहनुभएको थियो सम्झनुहोस्। जब तपाईं अर्को पल्ट समस्याको भूमरीमा पर्नुहुन्छ तब त्यो सम्झनाले तपाईंलाई कतिको सान्त्वना दिन सक्छ? जब तपाईंलाई कसैले धोका दिन्छ तब तपाईं अत्यन्तै निराश हुनुहुनेछ र भविष्य अन्धकार देख्नुहुन्छ अनि विगतका ती यादहरूले तपाईंलाई परमेश्वरको हितमा पूरा भरोसा राखिरहन कसरी सहयोग पुऱ्याउन सक्छ?

४. परमेश्वरको व्यवस्था र अगमवक्ताहरू

इसाएलीहरूको जीवनमा परमेश्वर जतिसुकै नजिक भएर तिनीहरूको भलो चाहनुभएतापनि वा तिनीहरूलाई नत्यागेतापनि उहाँप्रति तिनीहरूको मनस्थिति कस्तो थियो भनेर नहेर्‍य्याह ९:२३-३१मा कसरी खुलासा गरिएको छ? हेर्नुहोस्, "२३ तपाईंले तिनीहरूका सन्तानलाई आकाशका तारासरह अनगिन्ती बनाउनुभयो, र यिनीहरूका पुर्खाहरूलाई आफ्नो अधिकारमा लिन तपाईंले प्रतिज्ञा गर्नुभएको देशमा यिनीहरूलाई ल्याउनुभयो। २४ तिनीहरूका सन्तान त्यहाँ पसेर त्यो देश अधिकार गरे। त्यहाँका बासिन्दा कनानीहरूलाई तपाईंले तिनीहरूकै अधीन तुल्याउनुभयो, र ती कनानीहरूलाई, उनका राजा र प्रजाहरूलाई समेत आफूलाई इच्छा लागेझैँ व्यवहार गर्न तिनीहरूका हातमा दिनुभयो। २५ पर्खाल लाएका सहरहरू र मलिलो भूमि तिनीहरूले कब्जा गरे। असलअसल थोक भएका घरहरू, खनेका कूवा, दाखबारी, भद्राक्षका रूख र अरू फलका रूखहरू प्रशस्त मात्रामा तिनीहरूले कब्जा गरे। यसरी खाएर तिनीहरू तृप्त भए, र पुष्ट भए र तपाईंको महान् उदारतामा आनन्दित भए। २६ "तर तिनीहरू अनाज्ञाकारी भएर तपाईंको विरुद्धमा बागी भए। तिनीहरूले तपाईंका व्यवस्थाको वास्ता गरेनन्। तिनीहरूलाई तपाईंतर्फ फर्काउनलाई गम्भीर चेताउनी दिने तपाईंका अगमवक्ताहरूलाई तिनीहरूले मारे। यसरी तिनीहरूले ठूलो ईश्वर-निन्दाको अपराध गरे। २७ यसैकारण तपाईंले तिनीहरूलाई तिनीहरूका शत्रुहरूका हातमा दिनुभयो, जसले तिनीहरूमाथि अत्याचार गरे। तर तिनीहरू अत्याचारमा पर्दा तिनीहरूले सहायताको लागि तपाईंलाई पुकारे। तपाईंले स्वर्गबाट तिनीहरूको पुकारा सुन्नुभयो, र आफ्नो ठूलो करुणा दखाएर तिनीहरूलाई आफ्ना शत्रुहरूबाट बचाउन उद्धारकहरू पठाउनुभयो। २८ "तर वरिपरिबाट शान्ति पाएपछि तपाईंको दृष्टिमा जे दुष्ट छ सो तिनीहरूले फेरि गरे। तब तपाईंले तिनीहरूलाई तिनीहरूका शत्रुका हातमा त्यागनुभयो, र उनीहरूले तिनीहरूमाथि

शासन गरे। अनि फेरि तिनीहरूले सहायताको निम्ति तपाईंको पुकारा गरे, र तपाईंले स्वर्गबाट तिनीहरूको पुकारा सुन्नुभयो, र आफ्नो करुणा देखाएर पटक-पटक तिनीहरूलाई उद्धार गर्नुभयो। २९ तपाईंले तिनीहरूलाई आफ्नो व्यवस्थातिर फर्कनलाई चेताउनी दिनुभयो, तर तिनीहरू हठी भएर तपाईंका आज्ञाहरूको उल्लङ्घन गरे। तिनीहरूले तपाईंका धार्मिक-विधिका विरुद्धमा पाप गरे, जसलाई पालन गरेमा जीवन छ। हठी र आफ्नो जिद्दीमा अटेरी भएर तिनीहरूले तपाईंको आज्ञापालन गरेनन्। ३० धेरै वर्षसम्म तपाईंले तिनीहरूसित धैर्य धर्नुभयो। तपाईंले आफ्ना अगमवक्ताहरूद्वारा तपाईंका आत्माले तिनीहरूलाई चेताउनी दिनुभयो। तर तिनीहरूले सुनेनन्। यसैकारण तपाईंले तिनीहरूलाई छिमेकका मानिसहरूका हातमा सुम्पिदिनुभयो। ३१ तर आफ्नो अपार करुणा देखाएर तपाईंले तिनीहरूलाई खतम पार्नुभएन र तिनीहरूलाई त्यागनु पनि भएन, किनभने तपाईं अनुग्रह गर्ने करुणामय परमेश्वर हुनुहुन्छ।"

प्रार्थना वा प्रवचन त्यसको दोस्रो भागमा परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई कनान देशमा हुँदा दिनुभएको जीवन प्रस्तुत गरिएको छ। तिनीहरूलाई जग्गा, जमिन, खेतबारी, बगैँचा र सहरहरू तिनीहरूको प्रयोगको निम्ति उपलब्ध गराइएको थियो तर तिनीहरू परमेश्वरप्रति आभारी नभएर "भाग्यले दिएको" भन्दै तिनले परमेश्वरलाई बिसेका थिए। पद २५मा हामीलाई भनिएको छ कि "तिनीहरूले खाए, भरिपूर्ण भए र मोटो भए। मोटो हुनु भन्ने शब्द बाइबलमा कहींकहींमात्र प्रयोग गरिएको छ (व्यवस्था ३२:१५ र यर्मिया ५:२८)। प्रत्येक पटक त्यो शब्द प्रयोग गर्दा त्यसबाट नकारात्मक संदेश जान्छ (हाम्रै नेपाली भाषामा भन्नुपर्दा "तेरो केही थिएन, मैले तँलाई उचाले, अब तँ ठूलो भइस् र मलाई बिर्सिस्" भने जस्तै हो)।

मानिसहरूले "परमेश्वरको भलाइप्रति आनन्द मनाए" मानिसहरू सबै कुरामा सम्पन्न भइयो भन्दैमा परमेश्वरसँग नजिक भएर हिँड्छन् भन्ने ग्यारेन्टी नभएको त्यसले देखाउँछ। कतिपय समयमा हामी यसो भन्छौं "यदि मलाई यो भए वा त्यसो भए म खुशी हुनेथिए।" दुर्भाग्यवस्, इस्राएलीहरूले सबै थोक परमेश्वरबाटै पाएर पनि तिनीहरूको सम्पन्नता, खुशियाली र रमझमको दौरानमा परमेश्वरप्रतिको भक्तिभाव तिनीहरूमा कम हुँदै गएको थियो। हामीले पाएको उपहारमा हामी ध्यान दिन्छौं तर त्यो उपहार दिनेलाई बिर्सिदिन्छौं। परमेश्वरको बरदानमा रमाउन सजिलो छ तर बरदान दिने उहाँलाई बिर्सिन्

इन सजिलो छ। यो नै मानिसको लागि अनन्त जीवनको निम्ति प्राणघातक धोका हो।

त्यसको अर्थ यो होइन कि परमेश्वरले हामीलाई दिनुभएको उपहारमा रमाइलो मान्नु हुँदैन। उहाँले दिनुभएको उपहार र बरदानदेखि हामी रमाऔं भन्ने उहाँको चाहना हो। तर त्यसमा रमाउँदैनमा वा हामीले चाहेका थोकहरू पायौं भन्दैनमा परमेश्वरसँगको हाम्रो सम्बन्ध बलियो हुन्छ भन्ने ग्यारेन्टी छैन। यथार्थमा भन्ने हो भने ती थोकहरूले परमेश्वरसँगको हाम्रो सम्बन्धमा तगारो हाल्न सक्छ।

जेभएपनि इस्राएलीहरूले परमेश्वरप्रति गरेको विश्वासघातलाई अगुवाहरूले स्वीकारेको कुरा यस अध्यायमा हामी पाउँछौं। जब तिनीहरूले आफ्नो इतिहास पल्टाए तब तिनीहरूले के के कुरामा परमेश्वरलाई धोखा दिए वा परमेश्वरको बाटोमा हिँड्न अस्वीकार गरे सो थाहा पाए। यो स्वीकार महत्त्वपूर्ण वा सान्दर्भिक छ किनकि मानव इतिहासमा वा इसाई आस्थाको इतिहासमै तिनीहरूले गरेका अपराधहरू दोहोरिरहेको हामी पाउँछौं: (१) इस्राएलीहरूले परमेश्वरको व्यवस्थालाई फ्याँकिदिए (येशूलाई विश्वास गरे पुगिहाल्छ नि किन दश आज्ञाहरू पालना गर्नु पर्यो भनेर सिकाउने शिक्षा पनि यहाँ छन्) अनि (२) तिनीहरूले परमेश्वरको सन्देश सुनाउने अगमवक्ताहरूलाई पनि सताएर सास्ती दिए।

नहेम्याह र अरू अगुवाहरूको नेतृत्वमा रहेका जनताहरूले यो महसुस गरे कि कुनै व्यक्ति वा राष्ट्र असल वा ईश्वरीय स्वभावमा चलन वा विकास हुन चाहन्छ भने उसका लागि परमेश्वरको व्यवस्था र अगमवक्ता वा उहाँका सन्देश सुनाउनेहरू अपरिहार्य वा नभैनहुने तत्वहरू हुन्। यो भावना व्यक्त गरेर तिनीहरू प्रार्थना अन्त्य गर्छन् " यदि मानिसले परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गरेमा तिनीहरू जिउनेछन्" (नहेम्याह ९:२९ रूपान्तरित, यो लेबी १८:५बाट सिधै उद्धृत गरिएको हो)। "मानिस रोटीलेमात्र होइन तर परमेश्वरको हरेक वचनले जिउनुपर्छ" अर्थात् प्रायजसो मानिसहरू खानपिन र भौतिक सुविधाहरूको निम्ति जोड तोडले चलिरहेका हुन्छन् र भित्री आत्मालाई भोकै राखेर परमेश्वरको वचनप्रति आँखा चिम्लिरहेका हुन्छन्। चाहिदो रोटी र परमेश्वरको वचनले मात्र मानिस पूर्ण हुन्छ अन्यथा तयो जीवन केवल शारीरिक रोटीको निम्तिमात्र संघर्ष गरिरहने जीवन हुन्छ। अनि आत्माले चाहने परमेश्वरको वचनलाई लत्याउँदा आत्मा भोको हुन्छ र त्यो भोकलाई मेटाउन

अनेकौं रमझम, चुरोठ, रक्सी जस्ता दुर्व्यसनमा परेर मानिसहरू अर्थहीन जीवनमा फस्छन्-अनुवादकको अभिव्यक्ति।)

परमेश्वरको पवित्र आत्माबाट उहाँका अगमवक्ताहरू वा सन्देशवाहकहरूसँग बोल्नुभएको थियो भनेर पनि त्यस प्रार्थनाले अन्तमा प्रष्ट पर्दछ। हामी भरपूर, सार्थक र लक्ष्यपूर्ण भएर जिउँ भनेर परमेश्वरले हामीलाई आज्ञाहरू दिनुभएको थियो भने उहाँले दिनुभएको सत्यलाई बुझाउन र हामीलाई अगुवाई गर्न उहाँले अगमवक्ताहरू वा सन्देशवाहकहरू पठाउनुभएको थियो। हामीले पाएका ती बरदान वा उपहारहरूलाई हामीले कसरी सदुपयोग गर्ने त्यसको जवाफ प्रत्येक व्यक्तिको स्वविवेक वा अन्तरविवेकमा भर पर्दछ।

५. स्तुति र बिन्ति

जब प्रार्थना गरेर सकियो वा आफू र आफ्ना पूर्खाहरूको अधर्मलाई स्वीकार गरियो तब त्यस प्रार्थनाको केन्द्रबिन्दु केलार्ई बनाइएको थियो? हेर्नुहोस् नहेम्याह ९:३२-३८ “३२ हे परमेश्वर, हाम्रा परमेश्वर! तपाईं कति महान्, कति भययोग्य र कति पराक्रमी! तपाईंले प्रतिज्ञा गर्नुभएको आफ्नो करार विश्वासयोग्यतासाथ पूरा गर्नुहुन्छ। अशशूरका राजाहरूले हामीलाई सताउन थालेको समयदेखि अहिलेसम्म हामीले अति दुःख भोगेका छौं! हाम्रा राजा, अगुवा, पूजाहारी, अगमवक्ता, पुर्खाहरू र हाम्रा सबै प्रजाले दुःख भोगेका छन्, हामीले कति दुःख भोगेका छौं, सम्झनुहोस्। ३३ तपाईंले हामीलाई दण्ड दिनुभएर ठीकै गर्नुभयो, हामीले पाप गरे पनि तपाईं विश्वासयोग्य नै रहनुभएको छ। ३४ हाम्रा पिता-पुर्खा, राजा, अगुवा र पूजाहारीहरूले पनि तपाईंका व्यवस्था-विधि मानेका छैनन्। तिनीहरूले तपाईंका आज्ञा र चेतावनीहरू सुनेनन्। ३५ तपाईंको आशीर्वादले राजाहरूले तपाईंका प्रजामाथि राज्य गरे, त्यस बेला तपाईंले तिनीहरूलाई दिनुभएको चौडा, मलिला भूमिमा तिनीहरू बास गर्थे, तर पाप गर्न छोडेर तपाईंको सेवा गर्न तिनीहरूले सकेनन्। ३६ अब तपाईंले दिनुभएको देश, हामीलाई भोजन दिने यो मलिलो भूमिमा हामी कमारा बनेका छौं। ३७ हामीले पाप गर्दा हामीमाथि खटाउनुभएका राजाहरूकहाँ, हाम्रा जमिनका सारा उब्जनी जाँदछ। तिनीहरूले आफ्ना इच्छाअनुसार हामी र हाम्रा गाई-वस्तुमाथि आफ्नो मनखुसी गर्छन् र हामीहरू महा-कष्टमा परेका छौं। ३८ यी सबै भएको कारणले हामी इस्राएलीहरू यो गम्भीर लिखित करार-पत्र दिँदछौं र हाम्रा अगुवा, लेवी र पूजाहारीहरूले यसमा सही छाप गरिदिन्छन्।”

प्रार्थनाको अन्तमा पनि फेरि परमेश्वरको महानता, पराक्रम र भययोग्यताको श्रद्धापूर्ण गुनगान ती यहूदीहरू गर्दछन्। परमेश्वर आफ्नो करार वा प्रतिज्ञा पालन गर्नुहुन्छ र उहाँ दयालु हुनुहुन्छ भनेर पनि स्वीकार्दछन्। तिनीहरूप्रति परमेश्वरको प्रेम, अगुवाई र भलाइको तिनीहरूले हृदयदेखि नै इमान्दारिताकासाथ कदर गरेका छन्।

तिनीहरू परमेश्वरकहाँ कबुलको शैलीमा निवेदन ल्याउँदछन्। यसको विस्तृत विवरण अध्याय १०मा उल्लेख गरिएको छ। परमेश्वरलाई चढाइएको बिन्ती, निवेदन वा प्रार्थनापत्र के हो त?

“हे परमेश्वर, हाम्रा परमेश्वर! तपाईं कति महान्, कति भययोग्य र कति पराक्रमी! तपाईंले प्रतिज्ञा गर्नुभएको आफ्नो करार विश्वासयोग्यताकासाथ पूरा गर्नुहुन्छ।

अशशूरका राजाहरूले हामीलाई सताउन थालेदेखि अहिलेसम्म हामीले अति दुःख भोगेका छौं! हाम्रा राजा, अगुवा, पूजाहारी, अगमवक्ता, पुर्खाहरू र हाम्रा सबै प्रजाले दुःख भोगेका छन्, हामीले कति दुःख भोगेका छौं, सम्झनुहोस्!” (नहेम्याह ९:३२ रूपान्तरित)।

राजा वा शासकवर्गहरूको अगुवाई र देनलाई यहूदी समुदायले प्रशंसा गर्ने परेको थियो। ती साना इस्राएली समुदायलाई जताततैबाट पीडा दिइएको थियो र शोषण गरिएको थियो। त्यस आतङ्कबाट तिनीहरू थाकेका थिए। एक निरङ्कुसताबाट अर्को क्रुर शासक वा समाजबाट गरिने शोषण र पीडा तिनीहरूले सहनुपरेको थियो। त्यसबाट तिनीहरूले राहतको आशा गर्नु स्वभाविकै थियो।

आफूलाई “कमारा वा सेवकहरू” भनेर सम्बोधन गरिएको विषय घतलागदो छ। तिनीहरूको राष्ट्रले परमेश्वरप्रति गरेको विश्वासघातलाई स्वीकार गर्दै तिनीहरू आफैलाई कमारा वा सेवकहरू भनेर सम्बोधन गर्दछन्। तिनीहरूमाथि रजाई गर्नेका तिनीहरू नोकर वा दास थिए। यी शब्दका प्रयोगलाई अर्थपूर्ण तरिकाले बुझ्नु पर्दछ। विगतका पीढीले परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गरेका थिएनन् तर अबका पीढीले पालन गर्न आवश्यक भएको कुरालाई ती शब्दले देखाउँदछन्। परमेश्वर र उहाँका आज्ञाहरूप्रति बफादार हुन तिनीहरूले चाहा गरेका थिए भन्ने कुरा ती शब्दहरूको प्रयोगले बुझाउँदछ। तिनीहरू परमेश्वरका सेवकहरू भएको कारणले तिनीहरूको पक्षमा उहाँले हस्तक्षेप गर्नुहोस् भनेर तिनीहरूले उहाँलाई बिन्ती चढाइरहेका थिए।

आफ्नो अनुभव "अत्यन्तै तनाव र पीडामय रहेको" (नहेम्याह ९:३७ रूपान्तरित) भनेर एज्रा र नहेम्याहका समुदायले व्यक्त गरेका थिए। तिनीहरूका दुःख त्यस्तै खालका थिए जुन इस्राएलीहरूले मिश्र देशमा रहँदा अनुभव गरेका थिए (नहेम्याह ९:९)। इजिप्टमा तिनीहरूको दुःखलाई वेवास्ता नगरी हेर्नुभएकोमा तिनीहरूले परमेश्वरको प्रशंसा गरेका थिए। विगतमा हस्तक्षेप गरे जस्तै अहिले पनि हस्तक्षेप गर्नुहोस् भनेर ती समुदायले परमेश्वरसँग बिनित गरिरहेका थिए। तिनीहरू उहाँको हस्तक्षेपको निमित्त योग्य थिएनन् भनेर तिनीहरूले स्वीकारेका पनि थिए किनभने तिनीहरूका राजा, राजकुमार, पुजारी, अगमवक्ता, अगुवा र पूर्खाहरू परमेश्वरप्रति बफादार थिएनन्। यसरी तिनीहरू आफ्ना धर्मकर्म, असल आचरण र पूर्खाहरूका कर्ममा होइन तर परमेश्वरको अनुग्रह, सदाशयता, दया र करुणामा भर गर्दै उहाँले हस्तक्षेप गर्नु भनी आशा गरेका थिए।

इस्राएलीहरूले परमेश्वरसँग के मागेका थिए त्यसको आभास् रोमी ५:६-११मा हामी पाउँछौं। इस्राएलीहरूले के बिनती गरिरहेका थिए र पावलले रोमीहरूलाई के भनेका थिए त्यसबाट हामी सान्त्वना र आशा कसरी पाउँछौं? हेर्नुहोस्, "६ हामी आफैले मुक्तिको निमित्त केही गर्न नसक्ने हुँदा नै खीष्ट आफै नै हामी पापीको निमित्त ठीक बेलामा मर्नुभयो। ७ धर्मात्माको निमित्त कोही मुश्किलले मरिदेल। अति असल मानिसको सट्टामा पनि कसैले मर्ने साहस गर्ला। ८ तैपनि परमेश्वरले उहाँको प्रेम हामीलाई यसरी देखाउनुभयो, हामी पापी छँदै हाम्रा लागि खीष्ट मर्नुभयो। ९ उहाँ बलिदान भएर आफ्नो रगतद्वारा हामीलाई परमेश्वरको सामु ठीक ठहराउनुभयो भने झन् बढी उहाँले हामीलाई परमेश्वरको क्रोधबाट बचाउनुहुन्छ। १० हामी परमेश्वरका शत्रु भएकै बेला उहाँको पुत्र खीष्टको मृत्युद्वारा परमेश्वरले हामीलाई आफ्नो मित्र बनाउनुभएको छ भने झन् मित्र हुँदा उहाँको जीवनले हामीलाई झन् बढी गरी बचाउँछ। ११ यति मात्र होइन हाम्रा प्रभु येशू खीष्टले गर्दा हामी परमेश्वरको स्तुति गर्दै रमाउँछौं कारण खीष्टले हामीलाई परमेश्वरसँग मिलाप गराएर आफ्नो मित्र बनाउनुभएको छ।"

उपसंहार:

थप जानकारी: एलेन जी हाइटद्वारा लिखित स्टेप्स टु क्राइस्टको पृ. ३७४१को "कन्फेसन वा पापको स्वीकार।"

आफना पूर्खाहरूले परमेश्वरका महान् आशिषहरूको उपभोग कसरी रमाइलोसँग गरे भनेर नहेम्याह ९:२५मा यहूदीहरू चर्चा गर्दछन्। अदनको बगैँचामा आदम र हव्वाले आनन्द मनाए जस्तै ती पूर्खाहरूले पनि आनन्द मनाएका थिए भन्ने कुरा उक्त भावनामा व्यक्त गरिएको बुझिन्छ।

परमेश्वरको योजनामा सुसमाचारको उद्देश्य अदनको बगैँचामा गुमाइएका अवसर र परिस्थितिलाई फेरि पुनर्स्थापना गर्नु हो। सारा संसारका विभिन्न जातिहरूको माझमा त्यो उद्देश्यको बारेमा जानकारी दिन परमेश्वरले पौराणिक कालमा यहूदी जाति खडा गर्नुभएको थियो। यस पतित संसारमा तिनीहरूको जीवनशैली र परमेश्वरसँगको सम्बन्ध यस्तो हुनुपर्दथ्यो कि मानौं तिनीहरूले अदनको बगैँचालाई प्रतिविम्बित गरिरहेका छन्। युद्धबन्दी भएर फिर्ता आएपछि पनि त्यो परिस्थिति खडा गर्न तिनीहरूलाई अवसर मिलेको थियो। परमेश्वरको वाचा यो छ, “३ म यरूशलेमलाई करुणा देखाउनेछु वा सान्त्वना दिनेछु, त्यसका विनाश भएका भूमिमा बास गर्नेहरूलाई दया गर्नेछु। त्यसको देश मरुभूमि भएको भए पनि म त्यसलाई अदनको बगैँचाझैं बनाउनेछु। त्यहाँ आनन्द र रमाहट, मेरो प्रशंसा र धन्यवादका गुण-गान हुनेछ।”

हो, परमेश्वरले दिनुभएको भौतिक र प्राकृतिक सम्पदाको आशिषलाई मानिसहरूले उपभोग गरे। पापले गर्दा यो पृथ्वी क्षतविक्षत भएतापनि केही हदसम्म अदनको बगैँचाका स्मरणहरू प्रसस्तमात्रामा थिए। र त्यो ठिकै थियो। परमेश्वरको चाहना थियो कि उहाँले सृष्टि गर्नुभएको सम्पदालाई मानिसहरूले आनन्दसाथ उपभोग गरून्। चाहे पौराणिक इस्राएलले होस् वा आधुनिक मानव जगतले परमेश्वरले दिनुभएको आशिष भौतिक र प्राकृतिक सम्पदा सबैको निमित्त हो। पौराणिक इस्राएलका पाप परमेश्वरका ती महान् आशिषहरूलाई उपभोग गरिएकोमा होइन तर परमेश्वरलाई बिसेकोमा हो (परमेश्वरलाई विर्सनुभनेको वेश्यावृत्तिमा लाग्नु हो भनेर इजकिएल २३:३५ले यसरी बताउँछ “३५ सार्वभौम परमप्रभु अब यसो भन्नुहुन्छ, “तिमीले मलाई भुलेकी हुनाले र मतिर पिठ्युँ फर्काएकीले तिमिले आफ्ना भ्रष्टता र वेश्यावृत्तिको दण्ड भोग्नेछौ।” परमेश्वरलाई चटकै भुलेर आफ्नै रमझम, भौतिक सम्पत्ति थुपारेर आफ्नो जीवन र केवल त्यसमामात्र सुम्पिनु, स्वार्थपन र मोजमज्जामामात्रै लागि रहने आचरणले ती इस्राएलीहरूप्रति परमेश्वरले अत्यन्तै दुःख व्यक्त गर्नुभएको थियो। तिनीहरू ती आशिषको निमित्तमात्रै बाँचिरहे जब कि ती

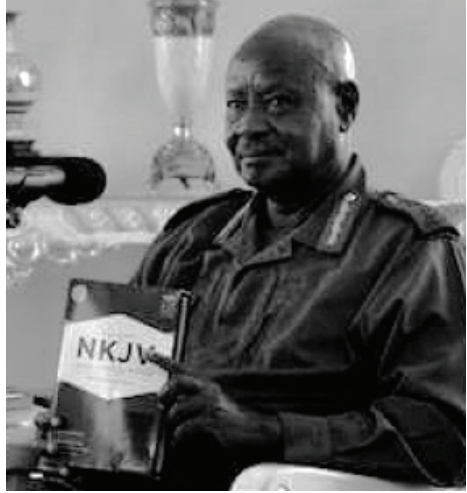
आशिषहरू परमेश्वरमा आस्था राख्ने उद्देश्यले दिइएका थिए। तिनका वरिपरि रहेका मानिसहरूको बीचमा तिनीहरूले पाएका आशिषहरूको उपभोगगारि तिनीहरू परमेश्वरको निम्ति गवाही हुनुपर्दथ्यो।

चिन्तनमननः

- अ. बिऊ छर्नेको उखानमा येशूले भन्नुभयो "काँडाहरूको बीचमा बिऊ छरिनुको अर्थ यो हो कि जसले परमेश्वरको वचन सुन्न त सुन्छ तर सांसारिक तत्वहरूतिर मात्र ध्यान दिन्छ र धन कमाउने प्रतिस्पर्धामा फसेर परमेश्वरको वचनलाई संकरचित पारिदिन्छ तब उसको जीवन फलदायी र अर्थमूलक हुँदैन (न त जिउनुको खास अर्थ नै रहन्छ)।"-मत्ती १३:२२ रूपान्तरित। "धनसम्पत्तिको लोभमा वा त्यसको धोकामा फस्नु भनेको के हो? यस अध्यायमा पढिएको पापको पश्चाताप वा स्वीकार गरेर प्रार्थना गर्नुसँग उक्त मतले के सरोकार राख्दछ?
- आ. परमेश्वरले यो संसार सृष्टि गर्नुभएको थियो भन्ने शिक्षालाई फेरि सोच्नुहोस्। परमेश्वर सृष्टिकर्ता र सम्भारकर्ता हुनुहुन्छ भनेर नहेर्म्याह ९मा उल्लेख गरिएको प्रार्थनाको सुरूमा लेखिएको छ। हाम्रो आस्थाको जग नै परमेश्वर सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ भनेर स्वीकार्नु पर्छ भनेर त्यसले हामीलाई कसरी भन्छ?
- इ. हामी जन्मेदेखि नै पापी छौं भन्ने कुरालाई स्वीकार पनि गर्ने तर शैतानलाई हाम्रो पापी स्वभावको फाइदा उठाउन पनि दिने यसले हामीलाई निराश पार्न र हाम्रो आस्थालाई नै चकनाचुर पनि पार्न सक्छ भन्ने दई सम्भावनाको बीचमा कसरी शन्तुलन कायम राख्ने?

युगान्डाका राष्ट्रपतिलाई उपहार, आन्द्रयु मेकचेसनी

जब म सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चको विश्व अध्यक्ष टेड विल्सन बसिरहेको युगान्डाको होटलमा आइपुगें त्यसवेला उनी धार्मिक किताबहरूको बारेमा सोचदै थिए। त्यहाँ चर्चका अरू अगुवाहरू पनि थिए। उहाँहरू युगान्डाको राष्ट्रपति योवेरी मुसाभेनीलाई भेट्ने तरखरमा थिए। त्यसवेला चर्चका अगुवाहरूलाई पास्टर विलसनले

यो सुनाए “राष्ट्रपतिको निमित्त मसँग विशेष कलम छ। त्यस कलममा सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चको नाउँ र छाप छ। तर तपाईंहरूसँग उहाँलाई दिने केही किताबहरू छन्?”

“मेरो कोठामा एउटा सानो रङ्गिन स्टेप्स टु क्राइस्ट छ” मैले भनें। आफ्नो घडी हेरेर पास्टर विल्सनले माथि कोठामा गएर त्यो किताब छिटो ल्याउन अनुरोध गर्नुभयो। म हतपत उक्लेर कोठामा गएँ। त्यो किताब मैले किन सुटकेसमा हालें भनेर मलाई पहिलै अचम्म लागेको थियो। दुई हप्ता अगाडि यात्राको निमित्त जब मैले सुटकेस मिलाउँदै थिएँ तब बुबाले मलाई अरूलाई दिन मिल्ने केही किताब लाने सोच छ कि छैन भनेर मलाई सोध्नुभएको थियो। अरूलाई दिन केही किताब नलाने भनेर मैले बुबालाई जबाफ दिएँ। म रूस जाँदा पाँचवटा स्टेप्स टु क्राइस्ट भन्ने पुस्तक मैले साथमा लगेको थिएँ त्यसवेला ती किताबहरूप्रति चासो देखाउने मानिस भेट्न मलाई धेरै गाह्रो भएको थियो भनेर मैले बुबालाई भनें।

“जे भएपनि अरूलाई दिन केही किताबहरू तिमिले लानु बेस हुनेछ” भनेर बुबाले भन्नुभयो। अनि आनाकानी गरेर टेक्सासको कीन सहरमा रहेको एडभेन्टिस्ट बुक सेन्टरमा पाँचवटा स्टेप्स टु क्राइस्ट किताब किनें। तर ती

किताबहरूले मात्र बुबाको चित्त बुझेन। “तिमी नयाँ बाइबल पनि लान्छौ कि?” भनेर बुवाले फेरि सोध्नुभयो। प्रायजसो जब म यात्रामा जान्छु तब म नयाँ बाइबल किन्छु किनभने कसैले प्रवचन दिन अनुरोध गरेमा म त्यसैबाट पढ्छु र त्यसपछि अरूलाई दिन्छु किनभने म मेरो मोबाइलमा रहेको बाइबल नै पढ्न रुचाउँछु। जब म प्रवचन दिन्छु तब मोबाइल हातमा लिएर प्रवचन दिन भने मलाई मनपर्दैन। तर अहिले मलाई बाइबलको आवश्यकता छैन किनभने कहीं पनि प्रवचन दिने मेरो योजना छैन। तर बुवाले बाइबल लान मलाई सल्लाह दिइरहुनुभयो। त्यसकारण कालो छालाको खोल भएको न्यु किङ्गस जेम्स भर्जन मैले किनै। त्यो बाइबल मैले सम्झें। अनि पास्टर विलसनलाई त्यो बाइबल र स्टेप्स टु क्राइस्ट ल्याइदिएँ।

केही समयपछि नै हामी युगान्डाको राजधानी अनटवेमा रहेको राष्ट्रपति भवनमा गयौं। त्यहाँ राष्ट्रपति मुसाभेनीले हामीलाई हार्दिक स्वागत गर्नुभयो। कुरै कुरामा उहाँले अरू प्रश्नहरूको साथै एडभेन्टिस्टहरू शनिबारको दिन किन सावथ पालना गर्छन् भनेर पास्टर विलसनको सामु प्रश्न राख्नुभयो। त्यसवेला पास्टर विलसनले उहाँलाई छोटो बाइबल अध्ययन दिनुभयो र एडभेन्टिस्ट विद्यार्थीहरूको निम्ति सावथमा परीक्षा दिनुपर्ने नियम बनाउन अनुरोध गर्नुभयो। यो विषयलाई पछि हेर्छु भनेर राष्ट्रपति मुसाभेनीले पास्टर विलसनलाई आश्वस्त पार्नुभयो।

पास्टर विलसनले एडभेन्टिस्ट नाउँ खोपेको कलम उपहार स्वरूप राष्ट्रपतिलाई टक्राए र भन्नुभयो “यस कलमद्वारा तपाईंले राष्ट्रको महत्त्वपूर्ण कागजहरूमा सही गर्न सक्नुहुन्छ र अझ विशेष गरेर बाइबलमा तपाईंलाई मन पर्ने पदहरूकोमुनि धर्को तान्न सक्नुहुन्छ।” अनि उहाँले मैले ल्याएको बाइबल र स्टेप्स टु क्राइस्ट उपहार स्वरूप दिनुभयो। उहाँले पाहुनाहरूले देख्नु भनेर बाइबल उचाल्नुभयो (फोटोले देखाउँछ)।

त्यसैवेला मैले अत्यन्तै उत्तेजित भएर स्काइपमा बुवालाई बोलाएर भनें “पवित्र आत्माको आवाज सुन्नुभएकोमा तपाईंलाई धन्यवाद छ।

अब म जहाँ गएपनि नयाँ बाइबल र केही स्टेप्स टु क्राइस्टहरू लिएर जाने गर्छु।